

Цвѣтанъ Минковъ.

Жълтиятъ вестникъ.

Вестникътъ. Вестникътъ е нѣщо ново. Той нѣма много дълга история. Той се разви особено презъ последнитѣ вѣкове, когато се усъвършенствува печатарството, подобриха се пѣтнитѣ съобщения и се подигна интересътъ къмъ обществения животъ.

Днесъ вестникътъ не е само листъ за новини. Добриятъ вестникъ не се задоволява да държи обществото въ течение на това, което става въ една страна и въ свѣта. Вестникъ е нѣщо много повече отъ глашатай на събития и случки. Добриятъ вестникъ е глашатай на **истината**. Той не дава само полезни сведения и знания отъ всички области на живота. Като тржбачъ на истината, добриятъ вестникъ налага на обществото да разбере по-правилно известни важни въпроси. Най-добъръ е онзи вестникъ, който служи на нуждитѣ и исканията на народа, който подпомага народната борба за по-сигуренъ поминѣкъ, за повече просвѣта и за истинска свобода. Поради това се казва, че вестникътъ обикновено налага на народа да си създаде свое схващане по всичкитѣ тревожни въпроси на живота, свое мнение. Нѣкои казватъ, че вестникътъ не само създава, но е и органъ на така нареченото общественое мнение. Ето защо понѣкога властниците се вслушватъ въ гласа на вестниците, страхуватъ се отъ тѣхъ, държатъ смѣтка, какво ще каже великата сила — печать (вестниците).

Щомъ добриятъ вестникъ служи на народа, той е необходимъ за него. Той е за него съветникъ, учителъ, училище. Съобщава му нѣща, които ставатъ въ далечни страни. Разширява познанията му. Приучва го да бжде смѣлъ въ борбата за своитѣ права, за по-добъръ животъ. Внушава му почитъ къмъ всичко велико и благородно, къмъ ония, които искрено сж се борили и се борятъ за доброто на хората.